

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 14 nr. 2

februar 2002

CÆSAR BUSH

Den britiske radiostation BBC's politiske kommentator Paul Reynolds konstaterede tørt, at præsident George W. Bush's tale til Den amerikanske Kongres om »unionens tilstand« i virkeligheden blev en rapport om »verdens tilstand«. Præsidenten kunne nemlig konstatere, at den amerikanske union ikke fejlede noget. Ja, den er faktisk stærkere end nogensinde, mente han. Men det samme kunne han så sandelig ikke sige om den øvrige verden. Der findes nemlig en »ondskabens akse«, som det skal være USA's mission at bekæmpe med alle midler. Og skal man tro de efterfølgende kommentarer fra forsvarsminister Donald Rumsfeld og viceforsvarsminister Paul D. Wolfowitz, vil det hovedsageligt sige militære midler.

Derfor har præsident Bush fremlagt en finanslov, der vil give USA historiens største militærbudget. Ifølge den amerikanske historiker Paul Kennedy vil USA stå for fyrre procent af verdens samlede forsvarsudgifter med et årligt budget, der er større end hele Europas, Ruslands, Kinas, Indiens og Sydafrikas tilsammen. Ifølge professor Kennedy, der bedst er kendt for bogen »The Rise and Fall of the Great Powers«, er det uden sidestykke i moderne historie. Ingen har haft en så overvældende militær overlegenhed – siden Romerriget.

Tilbage i 1955 dannede en gruppe amerikanske intellektuelle en privat forening med det formål at øve indflydelse på USA's fremtidige udenrigspolitik. Foreningen blev kaldt Foreign Policy Research Institute. Gennem årene har indflydelsesrige navne som William Yandell Elliott, Bernard Lewis, Samuel P. Huntington, Zbigniew Brzezinski, Henry A. Kissinger, McGeorge Bundy m.fl. vandret gennem instituttets hellige haller. Fælles for dem alle har været en filosofisk tilknytning til Sir Halford Mackinders og Karl Haushofers forestillinger om »geopolitik«. Og fælles har været en kynisk nedlædning overfor de idealer, Den amerikanske Revolution blev skabt på, og en brusende beundring for historiens store imperier – fra det romerske til det britiske. I den første udgave af instituttets tidsskrift »Orbis« skrev den senere ambassadør Robert Strausz-Hupé om »Morgendagens Balance«. Perioden frem til år 2005 skulle være epoken, hvor det »universelle amerikanske imperium« blev skabt. Det amerikanske folks mission skulle være »at begrave nationalstaterne, samle folkeslagene i større enheder og overvælde potentielle sabotører af denne nye orden med skræmmende styrke...«

Modvægten til dette »amerikanske imperium« er en genoplivning af den amerikanske revolutions idealer. Både økonomisk og politisk. Overalt i verden. Det er formålet med Lyndon LaRouches præsidentkampagne i USA, Helga Zepp-LaRouches kanslerkandidatur i Tyskland og Jacques Cheminades præsidentkampagne i Frankrig.

»ONDSKABENS AKSE«

Den **29. januar** holdt USA's præsident, **George W. Bush**, sin årlige tale til **Den amerikanske Kongres** om »unionens tilstand«. Og tonen var slået an fra starten: »Mens vi forsamles her i aften, er vor nation i krig, vores økonomi i recession, og den civiliserede verden står konfronteret med hidtil usete farer. Alligevel er vor unions tilstand stærkere end nogensinde.«

I et meget skarpt ordvalg gjorde præsidenten det klart, at »krigen mod terror« ikke længere er begrænset til **Osama bin Laden, al-Qaeda** eller **Taliban** (bin Laden blev ikke nævnt med ét eneste ord -red.), men nu omfatter ethvert land, der evt. kunne sættes under mistanke for at huse terrorister eller nære ønske om at udvikle masseødelæggelsesvåben. Han udpegede **Nordkorea, Iran** og **Irak**, og kaldte dem en »ondskabens akse«, som USA vil slå hårdt ned på, længe inden de får udviklet midler til at udgøre en trussel imod USA eller den øvrige verden.

Og for at lægge vægt bag ordene fremlagde præsidenten den **5. februar** et nationalbudget, som selv *The Washington Post* forskrækket kaldte »krigsbudgettet«. De amerikanske væbnede styrker, som hidtil har haft et årligt budget på **331 mia. dollars**, skal i fremtiden have **48 mia. dollars** ekstra, og der afsættes yderligere **38 mia. dollars** til at styrke den »indenlandske sikkerhed«.

Den hårde tone i præsidentens tale fremkaldte bekymrede reaktioner verden over, ikke mindst fra USA's europæiske allierede. Regeringsudtalelser fra **Storbritannien, Frankrig** og **Tyskland** afslørede stort ubehag ved Bush' forestillinger om en »ondskabens akse«. Den britiske avis *The Guardian* skrev i en leder den **31. januar**: »Før eller siden bliver hr. Bush, sandhedens selvskabte universalsoldat, nødt til at holde op med at foregive, at tragedien (den 11. september 2001 -red.) gav ham frie hænder til at omforme **Amerika** og verden, så de passer til hans simplistiske, snæversynede vision – ellers risikerer han, at vælgerne og USA's allierede gør det for ham. For det er nemlig den vrangforestilling, han handler efter. Og det er tillige en særdeles farlig vrangforestilling.«

Spændingerne mellem USA og de europæiske allierede blev yderligere uddybet under den årlige **Wehrkunde-konference** i **München** den **2.-3. februar**. Allerede sidste år, da USA's nyudnævnte forsvarsminister **Donald Rumsfeld** for første gang fremlagde USA's planer for opbygningen af et missilskjold, var spændingerne mellem **Europa** og USA til at føle på (se også *Agro-Nyt*, feb. '01). Men i år var det langt værre. *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, som har rapporteret fra Wehrkunde-konferencerne i over **20 år**, har aldrig tidligere observeret noget lignende. Tidligere tiders småkænderier mellem de allierede om våbenindkøb og forsvarsbudgetter var afløst af afgrundsdybe, principielle modsætninger.

Allerede på konferencens første dag fik viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz** de europæiske **NATO-lande** til at blinke nervøst med øjnene. USA vil ikke binde sig til en enkelt alliance i »krigen mod terror«. USA vil vælge vekslende alliancer under de forskellige missioner. »Det er missionen, der bestemmer alliancen, og ikke alliancen, der bestemmer missionen«, sagde Wolfowitz. Med andre ord, hvis NATO modsætter sig et angreb mod f.eks. Irak eller Iran, vil USA blot finde andre lande at alliere sig med.

Wolfowitz gjorde det også klart, at USA ikke har tænkt sig at vente på, at en potentiel terrortrussel bliver reel, eller at en »slyngelstat« får held til at udvikle masseødelæggelsesvåben. USA vil, om nødvendigt egenhændigt, foretage »præventive« militære angreb.

Ifølge en rapport fra nyhedsbureauet *UPI's* senioranalytiker **Martin Sieff** den **2. februar** var der blandt de europæiske delegerede en udbredt frygt for, at USA i fremtiden vil opføre sig som en »slyngelcowboy«, der hverken tager hensyn til venner eller allierede. Det britiske parlamentsmedlem **Menzies Campell** advarede amerikanerne om, at ikke engang Storbritannien, der ellers følger USA i tykt og tyndt, vil acceptere et angreb på Irak, med mindre der foreligger helt uomtvistelige beviser på skyld. Han tvivlede desuden på, at amerikanerne kunne få støtte til et sådant angreb fra f.eks. **Ruslands** præsident **Vladimir Putin**, **Ægyptens** præsident **Hosni Mubarak** eller **Jordans kong Abdul-lah**. »Men ville det have nogen betydning?«, spurgte Campell. Det amerikanske svar kom indirekte i forsvarsrådgiver **Richard Perles** tale: »Hvis vi skal vælge mellem at beskytte os selv imod terrorisme eller bevare en lang liste af venner og allierede, så vil vi beskytte os selv imod terrorisme.«

VED YASSIRGRADS PORTE

Krisen i **Mellemøsten** er på bristepunktet. Samtidig vokser de politiske spændinger internt i **Israel**. Stadig flere israelere frygter, at premierminister **Ariel Sharons** og den israelske hærledelses hårde konfrontationskurs overfor palæstinenserne vil lede til en katastrofe. Den **25. januar** bragte den israelske avis *Yediot Aharonot* en gribende appel fra **50** reserveofficerer og -soldater. De skrev:

»Vi, reserveofficerer og -soldater i de israelske forsvarsstyrker, som er blevet opdraget til zionisme, opofrelse og til at yde vores bedste for det israelske folk og staten Israel, og som altid har tjent i forreste række, og været de første til at opfylde enhver opgave, let som svær, for at beskytte staten Israel og styrke den.«

»Vi, kampofficerer og -soldater, der tjener staten Israel i ugevis hvert år, trods den høje personlige pris, vi hver især betaler herfor, har aftjent reservetjeneste overalt i områderne og dér modtaget ordrer, som intet har med Israels sikkerhed at gøre, men alene har haft til formål at bevare vor kontrol over det palæstinensiske folk. Vi, som med egne øjne har set de blodige ofre, denne besættelse kræver af begge sider.«

»Vi, som fornemmer hvorledes de ordrer, der blev givet os i de besatte områder, undergraver alle de værdier, vi har tilegnet os, mens vi voksede op i dette land.«

»Vi, der i dag forstår, at prisen for besættelsen er, at de israelske forsvarsstyrker fuldstændig mister sin menneskelige sjæl, og at hele det israelske samfund undergraves. Vi, som ved, at områderne ikke er Israels, og at bosættelserne i sidste ende må fjernes.«

»Vi erklærer hermed, at vi ikke yderligere vil deltage i denne 'bosættelsernes krig'. Vi vil ikke længere kæmpe på den anden side af grænserne fra **1967** med det formål at herske, udvise, ydmyge og udsulte et helt folk.«

»Vi erklærer hermed, at vi fortsat vil tjene Israels forsvarsstyrker og opfylde enhver opgave nødvendig for at forsvare staten Israel. Men at besætte og undertrykke opfylder ikke dette mål – og det vil vi ikke længere deltage i.«

Appellen endte på forsiderne af adskillige aviser verden over, inkl. *Politiken* og *The New York Times*, og den **2. februar** var antallet af officerer og soldater, som støtter appellen, nået op på **111**. Den israelske generalstabschef, **Shaul Mofaz**, har reageret med stor vrede på appellen, og flere officerer er allerede blevet afhørt med trusler om krigsret og anklager for mytteri. Derimod udtrykte den tidligere chef for den israelske efterretningstjeneste **Shin Bet**, fhv. admiral **Ami Ayalon**, på israelsk TV »stor forståelse« for underskriverne og beklagede, at der ikke var flere soldater, der havde mod til at nægte at udføre ulovlige ordrer, som f.eks. at beskyde ubevæbnede børn.

At de israelske reserveofficerer og soldater virkelig har grund til at sætte spørgsmålstegn ved deres overordnede dømmekraft, blev tydeligt illustreret af en avisartikel samme dag, som deres appel blev offentliggjort. Under overskriften »Ved Yassirgrads Porte« skrev avisen *Ha'aretz* den **25. februar**: »En af de israelske officerer i de besatte områder sagde for nylig, at skal det næste felttog forberedes ordentligt, er det helt legitimt og faktisk særdeles vigtigt at lære fra enhver tænkelig kilde. Hvis opgaven bliver at indtage en tætbeholdt flygtningelejr eller tage kontrollen over den gamle bykerne i **Nablus**, og hvis kravet til hærføreren er at udføre opgaven med så få tab på begge sider som muligt, så må han først analysere og tilegne sig erfaringerne fra tidligere slag – om nødvendigt, hvor chokerende det end måtte lyde, hvordan den tyske hær kæmpede i ghettoen i **Warszawa**.«

De erfaringer, som den israelske officer her henviser til, kan man finde i en **75** sider lang rapport med titlen: »*Den jødiske ghetto i Warszawa findes ikke mere*«, som generalmajor **Stroop** sendte til **Heinrich Himmler** i **maj 1943**. Rapporten blev senere fremlagt som bevismateriale under retsopgøret i **Nürnberg**.

Den **31. januar** sagde Ariel Sharon til avisen *Ma'ariv*, at han bitterligt har fortrudt, at han ikke slog palæstinenserens leder **Yassir Arafat** ihjel, da han havde chancen under den israelske invasion af **Libanon** i **1982**. Det var under samme invasion, at kristne libanesiske militsstyrker gennemførte en uhyggelig massakre på **3.000** palæstinensere i flygtningelejrene **Sabra** og **Shatilla**. Daværende forsvarsminister Sharon har siden været under mistanke for at stå bag massakren. Det bliver nu undersøgt af en domstol i **Belgien**, hvor to overlevende har anlagt sag imod Sharon for medvirken til folkemord. Men den **24. januar** omkom hovedvidnet, den tidligere militsleder **Elie Hobeika**, ved et bombeattentat i **Beirut**. Hobeika havde overfor den internationale presse klart tilkendegivet, at hans vidneudsagn ville blive stærkt belastende for Sharon.

Ifølge *Ha'aretz* den **31. januar** har premierminister Sharon modtaget første skitse til en omfattende sikkerhedspolitisk plan, udarbejdet af en gruppe forhenværende generaler og højtstående officerer under ledelse af den pensionerede brigadegeneral **Effi Eitam**. »**Eitam-planen**«, som den kaldes, går, ifølge *Ha'aretz*, ud på at invadere og genbesætte alle de palæstinensiske områder og »rense dem for terrorister«, udradere det palæstinensiske lederskab og om nødvendigt slå Arafat ihjel. Alt dette kan, ifølge de pensionerede generaler, gennemføres på mindre end en uge. Dernæst skal Israel ensidigt erklære israelsk suverænitæt over alle områder vest for **Jordan-floden**. Det vil, ifølge generalerne,

stoppe selvmordsbomberne, så snart palæstinenserne indser, at der ikke længere er håb om en selvstændig palæstinensisk stat på **Vestbredden**. Dernæst bør de israelske væbnede styrker egenhændigt fjerne truslen fra atomvåbene i **Iran**, hvis altså ikke **USA** gør det først. Dette skridt vil desuden fremtvinge et politisk magtskifte i Jordan, så der kan etableres en palæstinensisk stat på Jordanflodens østbred. Intet af dette vil møde modstand fra den nuværende amerikanske regering, mener generalerne ifølge *Ha'aretz*.

Premierminister Ariel Sharon har indtil videre afvist at udtale sig om, hvorvidt han er for eller imod »Eitamplanen«, men ifølge den israelske presse skal hovedsigtet med Sharons besøg i **Washington** i begyndelsen af februar være at overbevise **Bush-regeringen** om, at første mål i krigen imod »ondskabens akse« må blive **Iran**, og at det skal ske meget snart. Allerede den **3. februar** gødede udenrigsminister **Shimon Peres** jorden for Sharons besøg. I interviews til adskillige amerikanske medier fortalte Peres, at Iran over de seneste **6 måneder** har videresendt **8.000** nordkoreanske kortdistanceraketter af typen **Katusha**, med en rækkevidde på **20-70 km**, til **Hizbollah-militsen** i Libanon. Desuden skal Iran og **Nordkorea**, ifølge Shimon Peres, være i gang med i fællesskab at udvikle et langdistancemissil, der kan nå både **Europa** og **USA** (læs hele **Lyndon LaRouche's** udtalelse »*Goetterdaemmerung in Palestine*« på hjemmesiden: www.larouchein2004.com).

SMITSOM »ENRONITIS«

Mandag den **4. februar** blev de internationale finansmarkeder ramt af en særdeles smitsom nervøsitet, der har fået det kliniske navn »**enronitis**«. Overalt på kloden vokser frygten for, at de »kreative« regnskabsmetoder, som den konkursramte energigigant **Enron** har benyttet sig af, skal vise sig at være mere almindeligt udbredt blandt de store amerikanske koncerner, end man hidtil har anet. Sikkerhedsgiganten **Tyco International** er allerede under mistanke for regnskabsfuske, og man frygter at lignende uregelmæssigheder ligger bag de to store virksomhedskonkurser i **januar**, detailkæden **Kmart** (med 250.000 ansatte!) og telekoncernen **Global Crossings**.

Det er især virksomhedernes udbredte praksis med at rejse kapital gennem udstedelsen af kreditderivater, som ikke bogføres i regnskaberne, der har givet investorerne hjertebanken. I Enrons tilfælde har selskabets aktiver været massivt overbelånte, uden at det fremgik af regnskabet. Denne skjulte låntagning har i særdeleshed fundet sted i forbindelse med Enrons opkøb af andre selskaber, og derfor kikker de internationale investorer nu kritisk på alle større selskaber, der i lighed med Enron, har haft fantomagtige vækstrater op gennem **90'erne**. Dem er der rigtig mange af. En af dem er computergiganten **Cisco**.

Ifølge den britiske finansavis *The Financial Times* skal de internationale banker heller ikke føle sig alt for sikre. I en lederartikel den **30. januar** advarede avisen om, at bankernes meget udbredte praksis med at »spredde risikoen« ved store virksomhedslån gennem udstedelsen af kreditderivater ikke er nogen garanti imod tab. Så langt fra endda. *The Financial Times* påpeger, at Enrons hovedkreditor, storbanken **J.P. Morgan**, allerede har måttet gå rettens vej i et forsøg på at inddrive **1 mia. dollars** fra pensionskasser og andre banker, der har opkøbt Enron-relaterede lånderivater.

FRANSK-TYSK FÆLLESERKLÆRING

Den **5. februar** udsendte **Schiller Instituttets** internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, der er kanslerkandidat for det tyske parti **Bürgerrechtsbewegung Solidarität** til forbundsvalg den **22. september**, og **Jacques Cheminade**, kandidat for partiet **Solidarité & Progrès** ved det franske præsidentvalg den **21. april**, en fælleserklæring:

»Det nuværende finanssystem er i færd med at bryde sammen for øjnene af os. Nationalstaternes og befolkningernes fremtid står på spil. Vi ønsker med denne erklæring at vække **Frankrig, Tyskland** og de øvrige europæiske lande til dåd for at møde denne udfordring. Allerede nu er Tysklands hovedstad **Berlin** bankerot, og tager man produktionsniveauerne i betragtning, er begge vore lande mere forgældede end **Argentina**.«

»I stedet for at yde os beskyttelse vil **euroen**, i sin oprindelige skikkelse, hæmme os og lede til finansiell ødelæggelse. Stabilitetspagten fra **Amsterdam** og aftalerne fra **Maastricht** forbyder udtrykkeligt den form for udstedelse af offentlige kreditter, der, med **Marshallplanen** som forbillede, vil være uundværlige, hvis vore egne og vore handelspartners økonomier skal trækkes væk den finansielle ødelæggelses ubønhørlige logik. Vort første krav må derfor være, at de artikler i de nævnte traktater, der påtvinger os en politisk og økonomisk harakiri, øjeblikkeligt ophæves.«

»Med friheden til at handle og til at udstede langfristede, lavtforrentede offentlige kreditter vil vore regeringer være i stand til at virkeliggøre politiske mål for fælles udvikling, både for vore egne lande og nødvendigvis også for verden omkring os.«

»En sådan økonomisk genopbygning kræver en indsats af dimensioner, der svarer til hele **Eurasien**, hvor **Europa** deltager i opbygningen af store infrastrukturprojekter, der strækker sig fra **Atlantehavet** til **Det gule Hav**, for kun i en sådan skala kan vi finde de nødvendige menneskelige og materielle ressourcer. Det er med denne '**Eurasiske Landbro**', i samklang med lignende projekter i **Afrika** og **Mellemøsten**, at vi kan tage afgørende skridt hen imod fælles og fredelig udvikling blandt suveræne nationalstater, baseret på en Marshallplan for hele kloden, der har sit forbillede i den vision om en global »**New Deal**«, som **Franklin D. Roosevelt** skabte, men som desværre blev forladt af hans efterfølgere.«

»En virkeliggørelse af disse politiske mål er naturligvis uforenelig med den tænke måde og de handle mønstre, som har gjort **Den internationale Valutafond** og andre eksisterende institutioner til instrumenter for finansmarkedernes og bankernes ødelæggende nedskæringer, i stedet for en støtte til befolkningernes almene vel. Skal det derfor lykkes at opbygge et projekt som Den eurasiske Landbro, må de europæiske politiske ledere, i særdeleshed i Frankrig og Tyskland, udsende en opfordring til indkaldelse af en international konference, der skal udforme grundlaget for en ny international økonomisk og finansiell orden. Den amerikanske økonom og politiske leder **Lyndon LaRouche** har i sit forslag til et nyt **Bretton Woods** formuleret grundtrækkene

forbeholdt avispostkontoret

i en sådan orden: Alle spekulative finansielle fordringer skal undergå en konkursbehandling med henblik på at undgå kapitalflugt; fastlæggelse af hvilke infrastrukturprojekter, der skal sættes i værk; kontrol med kapitalbevægelser; en relativ fastlæggelse af valutakurserne i stedet for de nuværende flydende kurser, som fremmer spekulation.«

»Da en valuta bør være et instrument til at fremme teknologisk udvikling, herunder virkeliggørelsen af store infrastrukturprojekter, er der to mulige løsninger for euroen: **1)** Etableringen af en guld- eller råvareforankring af den europæiske valuta; eller **2)** En tilbagevenden til de nationale valutaer indenfor rammerne af et fastkurssystem, der ligeledes har en guld- eller en råvareforankring. Den væsentligste pointe med et sådant system er, at der etableres en mekanisme, gennem hvilken nationalbanker via store offentlige arbejder kan skabe et stabilt betalingsinstrument målrettet mod udvikling. Det er en tankegang i direkte modsætning til den nuværende **Europæiske Centralbank**, der er sammensat af tidligere bankfolk og finansielle embedsmænd, der har deponeret deres loyalitet i finansmarkederne.«

»Med andre ord, Europa må atter blive voksen gennem at give sig selv en mission: Den enkelte må give sit bedste til fællesskabet og tilegne sig det bedste fra andre, og derved lægge grunden for en sand intereuropæisk dialog, som desuden må række videre til en dialog mellem civilisationerne, der kan erstatte den nuværende alles krig mod alle.«

»Truslen er umiddelbar. Det anglo-amerikanske oligarki har fuldt ud erkendt krisen og er fast besluttet på at bevare sin magt, og er derfor villig til, med **USA** som udgangspunkt, at påtvinge den øvrige verden en militær kontrol over samfundene, der strider imod fundamentale borgerrettigheder. Brutal affolkning og malthusianisme venter lige om hjørnet i denne inhumane politik.«

»Europa må sammen med de kredse i **Rusland, Indien, Kina, Japan, Korea** og hvor som helst, der deler en fælles interesse i fred gennem udvikling, repræsentere en anden løsning. Frankrig og Tyskland må have modet til at gå op imod de kredse omkring **Brzezinski, Kissinger, Huntington, Wolfowitz** og **Perle**, der til stor ugunst for befolkningerne og nationerne søger at fremprovokere et sammenstød mellem civilisationerne, og de må genskabe nationalstaternes berettigelse som beskytter af de offentlige institutioner og almenvellet.«

»Det er dette mod, vi forventer vore landes nuværende ledere udviser. Vi vil med al vor energi engagere os selv til støtte for enhver, der måtte udvise et sådant mod, men skulle de forsat underkaste sig eller undlade at handle, så er vi rede til selv at påtage os ansvaret.«

»Vi må handle her og nu. Der er historiske øjeblikke, hvor det eneste moralske valg er at lede kampen.«

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell, Thomas Vissing og Executive Intelligence Review Service. Abonnement: 1 år - 2000 kr. 6 mdr. - 1000 kr. 3 mdr. - 600 kr.

Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse

ISSN: 0905-3786

Eget tryk